

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: G. O. A.,
zastoupený: Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 6,
702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní
2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 17. 3. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2021, č. j.
KRPP-131197-32/ČJ-2020-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se přiznává odměna ve výši 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl dne 26. 11. 2020 kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**), jako jeden z členů zadržené sedmičlenné skupiny tranzitních nelegálních migrantů. Nebyl schopen prokázat svou totožnost a oprávnění k pobytu na území Německa. Na základě vyhodnocení dat z mobilních telefonů skupiny migrantů a z

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

výpovědi žalobce vyplynulo, že do Německa vstoupil z území ČR, kam byl dne 27. 11. 2020 navrácen. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce byl zajištěn rozhodnutím ze dne 29. 11. 2020, č. j. KRPP-131197-3/ČJ-2020-030022 za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), neboť žalovaný dospěl k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění stanovil na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody s ohledem na potřebu ověřit totožnost žalobce, obstarat žalobci doklady nezbytné k návratu do vlasti a zajistit vlastní realizaci správního vyhoštění.

2. Dobu zajištění žalobce následně žalovaný prodloužil rozhodnutími ze dne 23. 12. 2020, č. j. KRPP-131197-23/ČJ-2020-030022 o 60 dnů a následně žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 12. 2020, č. j. KRPP-131197-32/ČJ-2020-030022 o dalších 90 dnů, na celkových 180 dnů. Dospěl totiž k závěru, že na důvodech prvotního zajištění a osobní situaci žalobce se nic nezměnilo a stále trvá předpoklad, že správní vyhoštění bude realizováno.

II. Žaloba

3. V **žalobě** namítal žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí pro porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**) a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**). Dále žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nemožnosti naplnění účelu zajištění. K tomu dále poukázal na to, že žalovaný měl v tomto směru uvést, že v realizaci vyhoštění mu brání překážka, neboť se doposud nepodařilo ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, a to i přes skutečnost, že žalovaný komunikuje s Velvyslanectvím Irácké republiky v Praze. Žalovaný měl dále uvést, že odmítavý postoj žalobce k návratu do země svého původu ztěžuje průběh procesu vydání cestovního dokladu. V reakci na tato tvrzení žalobce uvedl, že žalovaný nevysvětlil, co konkrétně z nespolupráce žalobce komplikuje realizaci správního vyhoštění. Navíc, konzul předmětného velvyslanectví měl uvést, že když se žalobce nechce dobrovolně vrátit do Iráku, musí tuto skutečnost ověřit u iráckých úřadů (ověření totožnosti a vydání dokladů). Žalobce měl také za to, že žalovaný důkladně a svědomitě neposuzoval skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, ač měl povinnost posuzovat všechny skutečnosti a tyto skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu (rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39). Dle názoru žalobce z rozhodnutí o prodloužení zajištění však plyne pouze tolik, že doba zajištění žalobci byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Jakékoliv další úkony směřující k realizaci správního vyhoštění ze spisu v tomto ohledu neplynou. Dále žalobce uvedl, že předpokladem provedení vyhoštění do Iráku, a tedy i dosažení účelu zajištění, je opatření žalobcova cestovního dokladu a dosažení souhlasu státu, do něhož má být žalobce vyhoštěn, neboť nucený výkon vyhoštění nelze realizovat bez spolupráce se státem, do něhož má být cizinec vyhoštěn. Dle žalobce existuje zásadní překážka realizace jeho vyhoštění spočívající v jednoznačném odmítnutí spolupráce ze strany Iráku, do nějž by měl být vydán. Žalovaný však na tuto skutečnost nijak nereagoval, přičemž neexistuje žádný náznak toho, že by došlo ke změně v postoji Iráku ohledně přijímání jeho občanů nesouhlasících s dobrovolným návratem. Rovněž měl žalovaný rezignovat na splnění povinnosti vypořádat se se skutečností, zda žalobci hrozí nebezpečí v případě vydání do

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Iráku. Žalovaný neposuzoval stav dodržování lidských práv v Iráku ani v obecné rovině a nedostatečně se zabýval skutečností, zda konkrétně v případě žalobce hrozí reálné riziko mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Nevyužil také možnost vyžádání zpráv i od dalších nevládních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv a svobod. Žalovaný neřešil ani diplomatické záruky poskytnuté Irákem. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva poté žalobce dovozoval, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79); jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79); podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113); správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71-75). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva žalobce vyvodil, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na jeho úvaze, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo oprávněné. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění nepovažoval za seznatelné, jakými úvahami se žalovaný řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění. Žalobce také zdůraznil mimořádnost institutu zajištění cizince, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu (čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod). Z týchž důvodů může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou ČR, Listinou základních práv a svobod a v neposlední řadě Úmluvou, již je ČR vázána. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek NSS 61 ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009. Pro určení významu kritéria "reálný předpoklad pro vyhoštění" tak z uvedených rozsudků Evropského soudu vyplývá několik důležitých indicií. O reálném předpokladu pak nelze mluvit tehdy, pokud vyhoštění cizince "přestalo být proveditelné". Platí přitom, že hodnocení, zda předpoklad vyhoštění je v daném případě reálný, není hodnocením založeným na jistotě, ale na pravděpodobnosti. To znamená, že zajištění cizince je s čl. 5 odst. 1 Úmluvy neslučitelné nejen tehdy, je-li možnost jeho vyhoštění zcela vyloučena, ale pokaždé, existuje-li v daném případě "pravděpodobná absence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění". Pouhá teoretická možnost, že se cizince snad někdy v budoucnosti podaří vyhostit, z hlediska čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy nestačí. Naopak, k zajištění cizince podle tohoto ustanovení může dojít jen tehdy, je-li předpoklad jeho vyhoštění bezprostřední, okamžitý (immediate). To samozřejmě neznamená, že k vyhoštění cizince nutně musí dojít v rádech týdnů, či dokonce dnů. Vzhledem k pravděpodobné absenci reálného předpokladu pro vyhoštění žalobce, respektive nedostatečnému podložení důkazy o

reálnosti vyhoštění ze strany žalovaného, je takovéto zajištění nutné považovat za nezákonné a odporující i článku 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3, § 2 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce nad rámec výše uvedeného upozornil na skutkově shodný případ a argumentaci, kterou využil ve svém rozhodnutí NSS č. j. 4 Azs 242/2016 – 24 ze dne 4. 1. 2017. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě shrnul nejdříve žalovaný dosavadní stav věci. Zejména uvedl, že dne 10. 2. 2021 v souladu s ustanovením § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců opětovně zkoumal trvání důvodu zajištění žalobce. Ověřením informací u Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“), zjistil, že ve spolupráci se zastupitelským úřadem probíhá ověření totožnosti žalobce a zajištění náhradního cestovního dokladu. Dne 11. 2. 2021 obdržel sdělení ŘSCP ke stavu ověřování totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu žalobce. Po konzulárním pohovoru s žalobcem ze dne 11. 1. 2021 konzul Velvyslanectví Irácké republiky v Praze konstatoval, že se jedná o jejich občana ze severu země a jedná se o Kurda. Neboť žalobce prohlásil, že se nechce dobrovolně navrátit do svého domovského státu, bylo pro vydání náhradního cestovního dokladu potřeba ověření jeho totožnosti u příslušných orgánů v Iráku. Velvyslanectví dosud neobdrželo odpověď od příslušných úřadů v Iráku, ověřování je komplikované a časově náročné. ŘSCP konstatovalo, že lhůta zajištění žalobce byla nedostačující a nebylo možné predikovat její délku. Dne 20. 4. 2021 obdržel žalovaný sdělení ŘSCP ke stavu ověřování totožnosti vycházející z informací Velvyslanectví Irácké republiky v Praze ze dne 19. 4. 2021, jež dosud neobdrželo informace od příslušných orgánů v Iráku a dále konstatování, že vzhledem ke skutečnosti, že uvedený cizinec se nechce vrátit dobrovolně zpět do Iráku, což je podmínka stanovená zákonem v Iráku pro vydání dokladu pro cestu do země původu, tak je dost pravděpodobné, že jim příslušné orgány v Iráku v dané věci nakonec ani nezašlou žádnou odpověď. ŘSCP uvedlo, že z výše uvedeného důvodu tedy v současné době není možné ze strany ŘSCP zajistit náhradní cestovní doklad pro žalobce a provést jeho realizaci správního vyhoštění. Dne 20. 4. 2021 byl žalovaným vydán příkaz k propuštění ze zařízení pro zajištění, neboť odpadl důvod zajištění žalobce. **Zajištění žalobce bylo ukončeno již dne 23. 4. 2021.** Žalovaný splnil zákonné podmínky k vydání rozhodnutí o zajištění cizince a prodloužení doby zajištění dle § 124 a § 125 zákona o pobytu cizinců.
5. S námitkami žalobce žalovaný vyjádřil nesouhlas, neboť při posouzení reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. reálnosti realizace vyhoštění, postupoval v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně Usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. V řízení před vydáním napadeného rozhodnutí předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že **realizace správního vyhoštění je potenciálně možná**. Při tomto posouzení žalovaný vycházel z dokumentů ve spisovém materiálu a z vyjádření žalobce k překážkám vycestování. Současně si dne 28. 11. 2020 vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné, a zda neexistují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění bylo potvrzeno obdrženým závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ev.č. ZS51709 ze dne 30. 11. 2020. Realizovatelnost vyhoštění žalovaný řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí na straně 9-10 v samostatném odstavci.

Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování vycházelo ze známých skutečností týkajících se domovského státu žalobce a z konkrétních informací k případu žalobce, jež jsou obsaženy ve spisovém materiálu včetně protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 28. 11. 2020, č. j. KRPP-131201-8/ČJ-2020-03022. Žalobce v průběhu řízení opakovaně pouze obecně konstatoval, že z domovského státu odešel z náboženských důvodů, neboť nechtěl dodržovat islám, cílem jeho cesty bylo Německo. Žalobce nezmínil žádné konkrétní, skutečné nebezpečí, které by mu v zemi původu hrozilo ze strany státní moci nebo bezpečnostních složek, nezmínil žádné ohrožení života či osobní svobody na základě svého náboženství. S konstatováním žalobce se vypořádalo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, jež se k možnosti vycestování žalobce vyjádřilo

v předposledním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce o zkrácení na jeho právech, neboť doba zajištění byla stanovena jako nejnižší možná a následně dle zjištěných skutečností byla opakovaně prodlužována samostatnými rozhodnutími. Žalobce měl možnost požádat o soudní přezkum vydaných rozhodnutí a této možnosti opakovaně využil včetně zastoupení ustanoveným advokátem. Zajištění žalobce bylo ukončeno neprodleně po odpadnutí účelu zajištění. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného a ve spisovém materiálu doloženého stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodnutí je v souladu zákonnými požadavky a ustálenou rozhodovací praxí soudů. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Řízení o kasační stížnosti

6. Krajský soud v Plzni (dále jen **soud**) usnesením ze dne 25. 3. 2021, č. j. 17 A 40/2021 - 23, ustanovil žalobci zástupce a usnesením ze dne 25. 3. 2021, č. j. 17 A 40/2021 - 25, žalobce vyzval, aby ve lhůtě 1 dne od doručení usnesení doplnil a upřesnil podanou žalobu. Obě usnesení byla zástupci žalobce doručena do datové schránky dne 25. 3. 2021 a žalobci doručena poštou dne 30. 3. 2021. Žalobce byl poučen, že pokud vady žaloby neodstraní, soud žalobu podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s. ř. s.**), odmítne. Soud následně usnesením ze dne 31. 3. 2021, č. j. 17 A 40/2021 - 27 žalobu podle § 37 odst. 5 odmítl pro nedostatek předepsaných náležitostí, konkrétně pro absenci žalobních bodů, které žalobce ve stanovené lhůtě nedoplnil. Soud uvedené odůvodnil tím, že žalobci dne 26. 3. 2021 marně uplynula jednodenní lhůta pro doplnění žaloby, neboť výzva k doplnění byla zástupci žalobce doručena dne 25. 3. 2021. Dne 14. 4. 2021 obdržel NSS kasační stížnost směřující proti usnesení o odmítnutí ze dne 31. 3. 2021, č. j. 17 A 40/2021 - 27. NSS shledal kasační stížnost důvodnou a rozhodnutím ze dne 20. 8. 2021, č. j. 2 Azs 87/2021 - 21 napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu k dalšímu řízení, neboť ze soudního spisu se podává, že soudu bylo dne 30. 3. 2021 v 22:48 do datové schránky doručeno doplnění žaloby žalobce. Vzhledem k § 35 odst. 10 věta třetí s. ř. s. žalobce žalobu doplnil včas. Kasační stížností napadené usnesení soudu, kterým byla věc odmítnuta pro absenci žalobních bodů, bylo vydáno dne 31. 3. 2021, přičemž o doplnění žaloby mlčí. Závěry napadeného usnesení soudu ze dne 25. 3. 2021 byly proto shledány jako chybné, neboť v projednávané věci nebyly naplněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. V části rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti závázal NSS rozhodnout soud v novém rozhodnutí podle § 110 odst. 3 s. ř. s.
7. K tomu soud pro úplnost dodává, že doplnění žaloby se v době vydání rozhodnutí napadeného kasační stížností nedostalo do dispozice soudce, když do kanceláře došlo dne 01. 4. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

V.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě se souhlasem účastníků řízení bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).
9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Ze správního spisu vyplývá, že v případě žalobce byly splněny důvody pro jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to zejména z důvodu vydání pravomocného rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 2. 2. 2021, č. j. CPR-952-3/ČJ-2021-930310 V244. V průběhu řízení předcházejícího vydání uvedeného rozhodnutí bylo ze strany Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky vyžádáno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Zmiňované Závazné stanovisko ev. č. ZS51709 ve správním spise pod č. j. KRPP-131197-1/ČJ-2020-030022, poté potvrdilo, že vycestování žalobce je možné. Dále vyplývá ze správního spisu, že jediným důvodem, který v současné době brání vycestování žalobce z území ČR a ke dni vydání napadeného rozhodnutí přetrvává, je prozatímní neověření identity žalobce a nevystavení nového cestovního dokladu ze strany správních orgánů Irácké republiky. Jiné důvody bránící realizaci správního vyhoštění a dosažení sledovaného cíle zajištění zjištěny nebyly.
13. Dle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců *„Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.“*
14. Pro rozhodnutí o prodloužení zajištění je nezbytné, aby jednak přetrvávaly důvody, pro něž byl žalobce zajištěn, a jednak musí být náležitě odůvodněno, zda je samotné navazující rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobce ve stanovené době zajištění realizovatelné (tj. musí stále sledovat účel zajištění).
15. Mezi důvody zajištění uvedl žalovaný jednak to, že žalobce svým příjezdem do ČR porušil Ochanné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 11. 2020 pod č. j. MZDR 20599/2020-37/MIN/KAN k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19; pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn; svůj cestovní doklad úmyslně poslal z Turecka zpět do Iráku; na území ČR přicestoval v úkrytu v kamionu, přičemž Českou republikou chtěl jen tranzitovat na území Německa; žalobce se vědomě snažil vyhnout případným hraničním kontrolám a dostat se do cílové země v rozporu s právními předpisy. Žalobce opakovaně uvedl, že se do Iráku nechce dobrovolně vrátit, čímž administrativně prodloužil proces vydání náhradního cestovního dokladu Velvyslanectvím Irácké republiky v Praze. Právě z uvedených důvodů bylo v jednání žalobce spatřováno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo pro závažnost zjištěného protiprávního

jednání možno považovat za jeho nezbytný důsledek. Ze správního spisu se poté podává, že tyto důvody v případě žalobce i nadále přetrvávají.

16. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou, zda je nutné a zejména legitimní prodloužit dobu zajištění, zabýval se i otázkou realizovatelnosti vyhoštění a otázkou ne/účinnosti uložení zvláštního opatření. Z odpovědi ŘSCP ze dne 22. 12. 2020 na dotaz žalovaného na stav ověřování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu je jednoznačně patrné, že proces navrácení žalobce do Irácké republiky probíhá a prozatím nic nenasvědčuje tomu, že by vyhoštění nějaká okolnost absolutně bránila. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že ověření totožnosti a vystavení náhradního dokladu totožnosti není jednoduchá záležitost, a to i z hlediska časové náročnosti. Ovšem, jak vyplynulo z vyjádření ze dne 22. 12. 2020, z praxe vyplývá, že ztotožnění a vydání cestovního dokladu orgány Irácké republiky bývá úspěšné. Soud tudíž souhlasí se závěrem žalovaného, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyly dány konkrétní indicie, ze kterých by vyplývalo, že realizace správního vyhoštění žalobce je vyloučená. S postupem žalovaného pak koresponduje skutečnost, že dne 10. 2. 2021 došlo ze strany konzula k potvrzení, že se v případě žalobce skutečně jedná o občana Iráku a bude po správních orgánech Irácké republiky vyžadováno jejich vyjádření k situaci a realizovatelnosti správního vyhoštění, stejně tak jako ztotožnění žalobce.
17. Jak vyplývá ze shora uvedeného, důvod zajištění žalobce stejně jako důvod prodloužení jeho zajištění byl v době vydání napadeného rozhodnutí oprávněný. Žalobci bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění (rozhodnutí ze dne 2. 2. 2021, č. j. CPR-952-3/ČJ-2021-930310-V244) a jedinou překážkou jeho realizace tak bylo, zda je jeho realizovatelnost možná s ohledem na čekající ztotožnění žalobce a na absenci cestovního dokladu a s tím související spolupráci s úřady země jeho původu. Je tedy neoddiskutovatelné, že důvody pro zajištění v době vydání rozhodnutí trvaly a v důsledku toho bylo odůvodněno i samotné prodloužení zajištění žalobce tak, aby bylo následně možné pravomocné vyhoštění realizovat. Samotným důvodem zajištění a vyloučením uložení zvláštních opatření se žalovaný podrobně zabýval na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. V tomto směru poté žalobce neuvedl žádný další argument, který by zpochybňoval zvolený postup žalovaného, tudíž považuje soud tímto způsobem námitku žalobce stran důvodů dalšího zajištění za vypořádanou. Prodloužení zajištění tedy i nadále v době vydání rozhodnutí sledovalo svůj původní cíl, a tím je zajištění cizince za účelem realizace správního vyhoštění.
18. Soud rovněž odkazuje na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval délkou prodloužení zajištění žalobce s ohledem na stav věci. Lhůta prodloužení zajištění byla stanovena i s přihlédnutím k době trvání ověřování totožnosti v Iráku u předchozích obdobných případů. Soud také podotýká, že ze strany žalovaného nedošlo k překročení max. přípustné doby zajištění žalobce dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v délce 180 dnů. V případě, kdy by nebylo možné provést realizaci správního vyhoštění, byl by žalovaný povinen žalobce po překročení této max. přípustné doby zajištění žalobce propustit. Současně byl žalovaný povinen v průběhu zajištění žalobce kontrolovat, zda přetrvávají důvody jeho zajištění a pominou-li, byl opět povinen ukončit omezování jeho svobody. Soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal délku prodloužení zajištění žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí o 90 dnů, tedy na celkem 180 dnů, odůvodněnou.
19. Ze správního spisu se dále také podává, že v průběhu zajištění žalobce činil žalovaný nezbytné kroky k realizaci správního vyhoštění, nicméně z důvodu jejich složitosti, resp. z důvodu nutné spolupráce se správními orgány Irácké republiky, byly tyto kroky

poznámenány delšími časovými prodlevami, které však neměl na svědomí žalovaný. Rovněž ze správního spisu vyplývá, že v průběhu čekání na odpověď od konzula, přezkoumával žalovaný důvody zajištění (č. l. 97 správního spisu), tedy důkladně a svědomitě posuzoval skutečnosti odůvodňující prodloužení zajištění a to v míře, kterou po něm bylo možné rozumně a odůvodnitelně požadovat.

20. Žalobce dále dovozoval neproveditelnost správního vyhoštění na základě tvrzení konzula Irácké republiky, zmíněného ve správním spise na čl. 99. Zde se měl konzul vyjádřit v tom smyslu, že z důvodu nesouhlasu žalobce s dobrovolným návratem do země původu bude muset nejdříve kontaktovat příslušné orgány v Iráku za účelem ověření skutečnosti, zda ambasáda bude moci žalobci vydat cestovní doklad pro navrácení do Iráku. Současně sdělil, že pro vydání takového dokladu je dle jejich zákonů nutno, aby cizinec souhlasil s dobrovolným návratem. Nicméně také sdělil, že na vydání náhradního cestovního dokladu má vliv i skutečnost, zda je žalobce vyhošťován z důvodu spáchání nějakého trestného činu či nikoliv. Mimo jiné konzul potvrdil, že se jedná o občana Irácké republiky.
21. Z uvedeného vyjádření konzula dle názoru soudu jasně vyplývá, že toto bylo pouze jeho vlastním názorem, toliko nezávazným, blíže nerozvedeným, nekonkretizovaným a nepodloženým, když nebylo např. uvedeno, na základě kterého konkrétního zákona nemůže být žalobce navrácen do země původu. Nelze ani odhlédnout od toho, že konzul sám nevyloučil možnost vyhoštění žalobce, pouze zmínil určitá hrozící úskalí jeho realizace, která však je nucen dále ověřit a až po jejich potvrzení, bude schopen se konkrétně a závazně vyjádřit. Přehlédnout nelze ani Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 11. 2020, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do Irácké republiky je možné. Soud tudíž, stejně tak jako žalovaný, na základě uvedeného nenabyl s potřebnou měrou přesvědčivosti dojem, že by vyhoštění žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí bylo nerealizovatelné a v důsledku toho zanikl i důvod jeho zajištění. S ohledem na to považuje soud postup žalovaného, který prodloužil zajištění žalobce za účelem vyčkání závazného stanovisko konzula, za legitimní a zcela v souladu s právními předpisy, judikaturou českých, ale i evropských, soudů.
22. K žalobcem vytýkanému neodůvodnění tvrzení žalovaného ohledně ztížení realizace vyhoštění soud konstatuje, že se s tímto neztotožňuje, neboť z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že ke dni jeho vyhlášení jedinou překážkou, jež bránila realizování správního vyhoštění, bylo, že se dosud nepodařilo ŘSCP zcela ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž ŘSPC komunikuje s Velvyslanectvím Irácké republiky v Praze, jež provádí kroky k ověření možnosti vydání náhradního cestovního dokladu žalobce. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nespolupracuje v rámci řízení o uložení správního vyhoštění především z důvodu tvrzené ztráty cestovního dokladu, neprokázání pravosti uváděné identity a odporu k návratu do země původu, ač bylo zjištěno, že žalobci v případě návratu nic nehrozí.
23. Soud takový závěr nepovažuje za vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalovaný své další důvody pro zajištění a následně pro prodloužení zajištění (včetně stanovení doby prodloužení zajištění) zdůvodnil podrobně a dostatečně.
24. Co se týče tvrzení žalobce o neprošetření jeho tvrzení, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí, odkazuje soud na str. 9 napadeného rozhodnutí, v části nazvané „realizovatelnost vyhoštění“, kde se žalovaný touto otázkou, ač obecně, zabýval. V tomto směru především odkázal na rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a na ve spise obsažené závazné stanovisko. K tomu soud dále připomíná, že touto skutečností se zabýval žalovaný i v předcházejících rozhodnutích o zajištění žalobce a jeho prodloužení, přičemž žádnou

takovou překážku neshledal. Na tomto místě považuje soud také za vhodné zdůraznit, že žalobce v průběhu řízení žádné změny či nové skutečnosti v tomto směru neuvedl, tudíž nebyl důvod provádět v tomto ohledu obsáhlé zkoumání této otázky, když ta byla již vyhodnocena a stav se od té doby nezměnil. Soud také připomíná, že žalobou napadené rozhodnutí navazuje na původní rozhodnutí o zajištění a tvoří tak s ním jeden celek. S ohledem na to soud nepovažuje za důvodný argument žalobce, že se žalovaný otázkou existence, respektive neexistence žalobci hrozícího nebezpečí při návratu do země původu nezabýval.

25. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí, když toto zachycuje veškeré myšlenkové pochody žalovaného, jimiž se při rozhodování ve věci řídil, přičemž ty jsou uceleným a logickým vyhodnocením všech shromážděných podkladů ve spise (§ 68 odst. 3 správního řádu). Zejména tak soud kvituje postup žalovaného, který správně vyhodnotil potřebu prodloužení doby zajištění žalobce, neboť realizovatelnost správního vyhoštění žalobce se v době vydání rozhodnutí jevila jako vysoce pravděpodobná a tudíž byl naplněn i účel prodloužení jeho zajištění, a to i přes tvrzení konzula Irácké republiky, který nijak realizovatelnost vyhoštění nevyloučil, a z informací Ministerstva vnitra ČR vyplývalo, že vydání cestovního dokladu bývá často úspěšně dosaženo.
26. Je třeba zdůraznit, že s ohledem na to, že soud posuzuje správnost napadeného rozhodnutí ke dni jeho vydání, pak na správnosti závěrů žalovaného nic nemění ani skutečnost, že po vydání napadeného rozhodnutí byl dne 20. 4. 2021 dán příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že dle sdělení ŘSCP není v současné době možné zajistit náhradní cestovní doklad pro žalobce a provést realizaci jeho správního vyhoštění. Z tohoto je zřejmé, že žalovaný řádně plnil povinnosti uvedené v bodě 18. tohoto rozhodnutí a v důsledku toho tak nemohlo dojít ani k tvrzenému porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť prodloužení zajištění žalobce bylo v souladu se zákonem. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí ve všech jeho částech přezkoumatelným a v souladu se zásadami správního řádu, když žalovaný zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou žádné pochybnosti.
27. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VII.

Náklady řízení

28. Ačkoliv byl žalobce úspěšný v řízení o kasační stížnosti, v konečném součtu byl se svou žalobou neúspěšný, a proto bylo o náhradě nákladů řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

VIII.

Odměna ustanoveného zástupce

29. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za

zastupování. Jelikož ustanovený zástupce, navzdory snaze soudu, nspecifikoval výši požadované odměny, dovodil soud jejich existenci a výši ze správního spisu. Náklady ustanoveného zástupce jsou tak tvořeny třemi úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, podání kasační stížnosti) a třemi režijními paušály á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Ustanovený zástupce nepředložil potvrzení o registraci plátce DPH, přičemž si tuto částku ani nenárokoval (viz původní vyčíslení odměny ze dne 30. 3. 2021). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 10 200 Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18.11 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně